

ನಂಜಿಕೆಯ ಉಯ್ಯಾಲೆ

ಎಸ್.ವಾಸುಕಿ ಅವರ ನಾಟಕ

ರಂಗಣ್ಣ : ರೈತ

ಸಾವಿತ್ರಿ : ರಂಗಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ

ಗೊಂಬೆ : ಮಗುವಿನ ಪಾತ್ರ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆ.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ ಮತ್ತು ಚೆನ್ನಮ್ಮ : ರಂಗಣ್ಣನ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರು.

ಪಂಡಿತ್ : ಅರ್ಚಕ

ದೃಶ್ಯ 1

ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯ ಗುಡಿಸಲಿನ ಒಳಭಾಗ ವೇದಿಕೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿದೆ. ಹಿಂದಿನ ಪರದೆಯಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ದೇವರುಗಳ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಸಣ್ಣ ದೇವಾಲಯವಿದೆ. ವೇದಿಕೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗಮನ ಇದೆ, ಕೆಲವು ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಲಾಗಿದೆ. ರಂಗಣ್ಣ ತನ್ನ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಬೀಡಿ ಸೇದುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸಾವಿತ್ರಿ ಅವನ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಮಗುವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಗೊಂಬೆಯೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಗೊಂಬೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ) ನನ್ನ ಮುದ್ದು ನೀನು. ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದೆ? ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡಬಾರದೆಂದು ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ನಾನು ನಿನ್ನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ತೊಳೆಯಬೇಕು? ಇಲ್ಲಿ ಬಾ. ನನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊ. (ಅವಳು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅವಳ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ) ಇದೆ ಕೊನೆ ಸಾರಿ, ಮತ್ತೆ ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡಿದರೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅರ್ಥ ಆಯಿತಾ? (ಅವಳು ಗೊಂಬೆಯ ಉಡುಪನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾಳೆ). ಈಗ ನಿನ್ನೆ ಮಾಡು. ಏನು? ನಾನು ನಿನಗೆ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಬೇಕೆಂದು ನೀನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೀಯಾ. ಸರಿ. ಆದರೆ ನೀನು ಯಾವುದೇ ಶಬ್ದ ಮಾಡಬಾರದು. ಸರಿನಾ?

ಅವಳು ಹಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಮತ್ತೆ ಹಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾಳೆ, ಮತ್ತು ಅವಳ ತಲೆಯನ್ನು ಗೋಡೆಯ ಎದುರು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತನ್ನದೇ ರಾಗಗಳಿಂದ ಗುನುಗುತ್ತಾ ತುಂಬಾ ಮಂಕಾಗಿ ಅಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ರಂಗಣ್ಣ: ದಯವಿಟ್ಟು ಅಳುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೀಯಾ? ನಾವು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಈ ರೀತಿ ಇರಬೇಕು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನಾನು ನಿಮಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದೆ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಈ ಸುಳ್ಳನ್ನು ನೀನು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತೀಯಾ ಸಾವಿತ್ರಿ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಏನು ಸುಳ್ಳು?

ರಂಗಣ್ಣ: ಆ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಗುವಿನಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಈ ಅಭ್ಯಾಸದ ಬಲದಿಂದ ಒಂದು ದಿನ ಅದೇ ನಮಗೆ ಮಗುವಾಗಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿರುವುದು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನನ್ನ ಗೊಂಬೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡರೆ ಏನು ತಪ್ಪು.

ರಂಗಣ್ಣ: ಕನಸು ಕಾಣುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸು ಸಾವಿತ್ರಿ. ನಿನ್ನ ಗೊಂಬೆ ಕೇವಲ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ನಿರ್ಜೀವ ವಸ್ತು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿ! ನನ್ನ ಗೊಂಬೆ ಒಂದು ಮಗು. ಅದು ಆಟವಾಡಲು ಬಹಳ ಸಮಯ ಕಾಯುತ್ತಿದೆ. ಮಾತನಾಡುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ನಾನು ಕಲಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲದೇ ನನ್ನ ಅಡುಗೆಮನೆಯಿಂದ ಬೆಣ್ಣೆಯನ್ನು ಕದಿಯುವುದು ಹೇಗೆ? ನಗುವುದು ಮತ್ತು ಅಳುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ನಾನು ಕಲಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಗೊಂಬೆಯೇ ನನಗೆ ಮಗುವಾಗಿದೆ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ, ನಾನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾವು ಈಗ ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮಗುವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನೋಡು ನಮಗೆ ತಿನ್ನಲು ಆಹಾರವಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಧರಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಈಗ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಬೆಳೆ ಕೂಡ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮಗು ನಮ್ಮನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಿದೆ ಎಂಬಂತೆ ಈ ಗೊಂಬೆ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಏಕೆ ಬೇಡ? ಇದು ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಬಹುದು.

ರಂಗಣ್ಣ: ನಿಮ್ಮ ಮಗು ಕೇವಲ ಭ್ರಮೆ, ಸಾವಿತ್ರಿ. ಅದು ಎಂದಿಗೂ ನಮ್ಮ ದುಃಖಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಅದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಆದರೆ ಅವನು ನಮ್ಮ ದುಃಖಗಳಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನ ನೀಡಬಹುದು.

ರಂಗಣ್ಣ: ಆದರೆ ಸಾವಿತ್ರಿ ಒಂದು ಮಗುವನ್ನು ಹೊಂದಲು ನಾವು ಎಷ್ಟೇನೂ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ.. ನಾವು ಯಾವ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿಲ್ಲ ಹೇಳು? ನಮ್ಮ ನೆರೆಹೊರೆಯವರ ಅವಹೇಳನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಾನು ನಿನಗೆ ನೆನಪಿಸಬೇಕೇ - "ನಿಮಗೆ ಮಗು ಇದೆಯಾ? ಓ ರಂಗಣ್ಣ, ನೀವು

ಯಾವಾಗ ನಮಗೆ ಸಿಹಿತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತೀರಾ" ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಜನರು ಮನಸ್ಸು ಚುಚ್ಚುವ ರೀತಿ ಮಾತನಾಡಿದಾಗ ನನಗೆ ಸಮಸ್ಯೆಯಿರುವುದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕೆ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಇಲ್ಲ, ದಯವಿಟ್ಟು ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ನನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ಹೀಯಾಳಿಸಿದರೂ ನಾನು ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತೇನೆ, ಆದರೆ ನಿಮಗೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಇದೆ ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬೇಡಿ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಆದರೆ ಸಾವಿತ್ರಿ, ಎಷ್ಟು ದಿನ ನಾವು ಹೀಗೆ ಮಗು ಹೊಂದದೆ ಸಮಯ ಕಳೆಯಬೇಕು?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಈ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಗು ಎಂದು ನಂಬುವ ತನಕ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನಾನು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಮಗುವೆನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಸಾವಿತ್ರಿ. ನಾವು ಮಗುವನ್ನು ಖಂಡಿತ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ನನ್ನನ್ನು ಮತ್ತು ದೇವರುಗಳನ್ನು ನಂಬು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನಾನು ಎಷ್ಟು ದಿನ ಕಾಯಬೇಕು? ನನಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ತಾಯಿಯಾಗುವುದು. ನೀವು ನನಗೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡಿದರೆ, ನಾನು ಮಗುವನ್ನು ಪಡೆಯದಿದ್ದರೂ ಒಂಟಿಯಾಗಿರುತ್ತೇನೆ.

ರಂಗಣ್ಣ: (ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ದೇವರ ಮುಂದೆ ಆವೇಶದಿಂದ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾ) ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ವರವನ್ನು ನೀಡಲು ನಾನು ಹಲವು ಬಾರಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಇಂದು, ನಮಗೆ ಮಗುವನ್ನು ನೀಡುವಂತೆ ದೇವರಲ್ಲಿ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ ಸಾವಿತ್ರಿ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಭಯವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿ ಬಾರಿ ನಿಮ್ಮ ಒಂದು ಶಕ್ತಿಯು ನೀವು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗ, ನೀವು ಎಂದಿಗೂ ಹಿಂತಿರುಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಈ ರೀತಿ ಮಾತನಾಡಬೇಕು. ನನ್ನ ತಂತ್ರಗಳು ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ತಂದಿವೆ. ನಮ್ಮ ದೇವರುಗಳು ನನ್ನ ಮೂಲಕ ಅವರನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನೀವು ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬಯಸುತ್ತೀರಾ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಹೌದು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ. ನಾನು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ಅರ್ಪಣೆಗಳನ್ನು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ತರುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಆಚರಣೆಗೆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸು.

(ರಂಗಣ್ಣ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸಾವಿತ್ರಿ ವೇದಿಕೆಯ ಸುತ್ತ ಹಾಗೂ ದೇವಾಲಯದ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಗುಡಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಕುಂಕುಮ, ಅರಿಶಿನ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಬಟ್ಟಲು ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಕೆಲವು ತಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಬಲಿಪೀಠದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಸಂತೋಷದ ಮನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ)

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಗೊಂಬೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಗು ಮಾತನಾಡುವುದು) ಕೃಷ್ಣ, ಈಗ ಏನಾಗಲಿದೆ ಎಂದು ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ? ಇಲ್ಲ? ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡಲು ನಾವು ಸಹೋದರನನ್ನು ಪಡೆಯಲಿದ್ದೇವೆ. ಅವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿ. ಆಟವಾಡಲು ಕರೆದೊಯ್ಯಲಿದ್ದಾರೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಗೊಳಿಸಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪೋಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂದಿನಿಂದ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಸಹೋದರ ನಿನ್ನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಿದ್ದಾನೆ.

ನೀವು ಅಸೂಯೆ ಪಡುವಂತಿಲ್ಲ, ನೀನು ನನ್ನ ಮಗು? ನಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಪೂಜೆಯಿಂದ ನಿನಗೆ ಬೇಸರವಾದರೆ, ನಾನು ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯು ಮಾಡುವ ಆಚರಣೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವಂತೆ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನೀನು ನನಗೆ ಮುಖ್ಯ. ನಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿ ಎಂದೆನಿಸಿದರೆ ಕೈಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತು. (ಗೊಂಬೆ ಕೈ ಎತ್ತುತ್ತದೆ)

(ರಂಗಣ್ಣ ಮತ್ತೆ ವೇದಿಕೆಯತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಹೂವುಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಪೂಜಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದಾನೆ)

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ, ನೀನು ಆಚರಣೆಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದೀಯಾ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಹೌದು. ನಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ನೀವು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಿಂದ ಏನನ್ನಾದರೂ ಕೊಂಡು ತಂದಿರಾ?

ರಂಗಣ್ಣ: (ಗೊಂದಲ) ಯಾವ ಮಗು, ಸಾವಿತ್ರಿ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ನಿರಾಶೆ) ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಬೋಧಿಸುವುದು) ನನಗೆ ಯಾವುದೇ ಬೇಸರವಿಲ್ಲ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನೀನು ಮತ್ತೆ ಆ ಗೊಂಬೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ? ನೀನು ಅದನ್ನು ಒಂದು ದಿನ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು, ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿ.

(ಸಾವಿತ್ರಿ ದೇವಾಲಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ವಿಗ್ರಹಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಉದ್ವಿಗ್ನ ಮತ್ತು ಕೋಪವಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಾಳೆ)

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಹೇ ತಾಯಿ ದೇವತೆ! ನೀನು ತುಂಬಾ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿ. ನಾನೊಂದು ವರವನ್ನು ಕೇಳಲು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ನೀನು ನನಗೆ ಒಂದು ಸ್ವಂತ ಮಗುವನ್ನು ನೀಡದಿದ್ದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀನು ನನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಎಂದಿಗೂ ಬೇರ್ಪಡಿಸಬಾರದು.

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ, ನಾನು ಪೂಜೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬಹುದೇ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಭಯದಿಂದ ಅವನನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳುವುದು) ಎಲ್ಲವೂ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಸ್ವಾಮಿ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಖಂಡಿತ, ಸಾವಿತ್ರಿ. ಇದನ್ನು ಅನುಮಾನಿಸಲು ಕಾರಣವಿದೆಯೇ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಈಗ ಇರುವದಕ್ಕಿಂತ ಕೆಟ್ಟದಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲವೇ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಇಲ್ಲ, ಮುಂದೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಮಯ ಬರುತ್ತದೆ. (ಅವನು ವೇದಿಕೆಯ ಮಧ್ಯಭಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ತನ್ನ ಮೇಲಂಗಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕುಂಕುಮ ಮತ್ತು ಬೂದಿಯನ್ನು ಎದೆ ಮತ್ತು ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಬಲಿಷೇರದ ಮೇಲೆ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಯನ್ನು ಒಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ವಿಗ್ರಹಗಳ ಮುಂದೆ ನೃತ್ಯ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ತಮಟೆಗಳಿಂದ ಶಬ್ದ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆ ಎತ್ತರದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ದೇವರಿಗೆ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪಠಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ. ಜೈ ದಿಗಂಬರಿ. ಜೈ ಚಾಮುಂಡೇಶ್ವರಿ. ಜೈ ಭೈರವಿ. ಜೈ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಜೈ ಸರಸ್ವತಿ. (ರಂಗಣ್ಣ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಸಾವಿತ್ರಿಯನ್ನು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಸಾವಿತ್ರಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ)

ನೀನು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ? ನನ್ನ ಬಳಿ ಬಾ ಸಾವಿತ್ರಿ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ನಡುಗುತ್ತಾ) ಇಲ್ಲ, ನಾನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ರಂಗಣ್ಣ: (ಕೋಪದಿಂದ) ಭಯಪಡಬೇಕಾದದ್ದು ಏನು? ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಡಬೇಕು ಸಾವಿತ್ರಿ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಉದ್ದೇಶ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಲ್ಲವೇ? (ಮತ್ತೆ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ಓ ತಾಯಿ ತಾಯಿ ದೇವತೆಗಳೇ, ದಯವಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲದ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ. (ರಂಗಣ್ಣ ಸಾವಿತ್ರಿಯ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಂಕುಮವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾನೆ) ಸಾವಿತ್ರಿ ಗೊಂಬೆ ಎಲ್ಲಿದೆ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಇಲ್ಲ, ಗೊಂಬೆಯಿಲ್ಲ! ದಯವಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಕೇಳಬೇಡಿ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಇಲ್ಲ, ಸಾವಿತ್ರಿ. ಅದು ಈಗ ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಅದು ನಿಮ್ಮ ಮೊದಲ ಮಗು. ಅದನ್ನು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

(ಸಾವಿತ್ರಿ ಭಯದಿಂದ ನಡೆದು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ತರುತ್ತಾಳೆ. ಅವನು ಅದರ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಂಕುಮವನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಸಾವಿತ್ರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವಳು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಎತ್ತುಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ವೇದಿಕೆಯ ಮೂಲೆಗೆ ಓಡುತ್ತಾಳೆ. ರಂಗಣ್ಣ ವಿಗ್ರಹಗಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಮತ್ತೆ ನೃತ್ಯ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ, ಪ್ರತಿ ಹಂತದಲ್ಲೂ ಧ್ರಮ್ ಶಬ್ದದ ವೇಗ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಆಕಾಶದಿಂದ ಗುಡುಗು ಶಬ್ದ ಬಂದು ನಂತರ ಮಳೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಮಿಂಚು ವೇದಿಕೆಗೆ ಅಪ್ಪಳಿಸುತ್ತದೆ, ವೇದಿಕೆಯು ಭೂಕಂಪವಾದಂತೆ ಅಲುಗಾಡುತ್ತಿದೆ. ಧ್ವನಿಗಳು ಮತ್ತು ಬೆಳಕು ಗರಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮೀರುತ್ತಿದೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ಅವನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಸಿಯುತ್ತಾನೆ. ಶಬ್ದಗಳು ಮತ್ತು ಬೆಳಕು ಒಟ್ಟಿಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಸಾವಿತ್ರಿ ತನ್ನ ಗಂಡನ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿ, ಅವನನ್ನು ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿ ಕೂರಿಸಿ ಉಪಚರಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಭಯದಿಂದ) ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮಗೆ ಏನಾಯಿತು? (ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ನೀವು ನನ್ನ ಪತಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದಿರಿ? ದಯವಿಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿಸಿ. ನಿಮ್ಮಿಂದ ನನಗೆ ಬೇರೆ ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ.

(ವೇದಿಕೆಯ ಮೂಲೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದ ಒಂದು ಮಸುಕಾದ ಗೋಳಾಟ. ಧ್ವನಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲು ಸಾವಿತ್ರಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತಾಳೆ. ಮತ್ತೆ ಗೋಳಾಟ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ನಿರಂತರ ಶಬ್ದವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅವಳು ವೇದಿಕೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ತಲುಪುವವರೆಗೆ ಅವಳು ವೇದಿಕೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಹುಡುಕುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡಳು. ಗೊಂಬೆ ಅಳುತ್ತಲೇ ಇದೆ)

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಮಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ) ಅಳುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸು, ನನ್ನ ಮುದ್ದು ಅಲ್ಲಾ ನೀನು ಎಲ್ಲವೂ ಮುಗಿದಿದೆ. ಇನ್ನು ಭಯಪಡುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೋಡು, ಭೂಮಿಯು ನಡುಗುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ. ನೋಡು ಯಾವುದೇ ಶಬ್ದವೂ ಸಹ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲಾ.

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮ ನೀವು ಅಳುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೀರಾ? ನೀವು ಎಂದಿಗೂ ನನ್ನನ್ನು ಒಬ್ಬಂಟಿಯಾಗಿ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ ತಾನೇ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಖಂಡಿತ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಬಾ ನಿನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸೋಣ (ತನ್ನ ಪತಿ ಮಲಗಿರುವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಪತಿಯ ದೇಹವನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸುತ್ತಾಳೆ) ನನ್ನ ಒಡೆಯ. ನೋಡಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ಯಾರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ!

(ರಂಗಣ್ಣ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎದ್ದು, ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡಂತೆ, ನೇರವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ರಂಗಣ್ಣ: ಏನಾಯಿತು?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನೀವು ಏಕೆ ಈ ರೀತಿ ವರ್ತಿಸಿದಿರಿ? ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ಯಾರು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ನೋಡಿ.

ಗೊಂಬೆ: ಅಪ್ಪ

ರಂಗಣ್ಣ: (ಗೊಂದಲದಿಂದ) ಏನಾಯಿತು, ಸಾವಿತ್ರಿ? ಓ ಗೊಂಬೆ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದೆ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಗೊಂಬೆಯಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮಗು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದೆ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನಮ್ಮ ಮಗು?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನೋಡಿ, ದೇವತೆ ನಿಮ್ಮ ಪೂಜೆಗೆ ಕಾಣಿಕೆ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ದೇವತೆ ನಿಮಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು. ನನ್ನ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಪತಿಯ ನಂಬಿಕೆ ಹುಸಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಹೇಗೆ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನಾನು ಈಗಾಗಲೇ ಹೊಂದಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನಾನು ಬಯಸಲಿಲ್ಲ. ನೀವು ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಮಗುವನ್ನು ನನಗೆ ನೀಡಲು ಬಯಸಿದ್ದೀರಿ. ಈಗ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಇದ್ದೇವೆ!

ರಂಗಣ್ಣ: (ಗೊಂದಲದಿಂದ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ನನ್ನ ಹುಡುಗ, ನೀನು ಯಾರು?

ಗೊಂಬೆ: ನಿಮ್ಮ ಮಗ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?

ಗೊಂಬೆ: ಕೃಷ್ಣ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯಾ?

ಗೊಂಬೆ: ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದಿದ್ದೀರಿ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು ನಿನಗೆ ಕೇಳಿಸಿತೆ?

ಗೊಂಬೆ: ಹೌದು. ಅಮ್ಮ ಕೂಡ ಕರೆದಳು.

ರಂಗಣ್ಣ: ನೋಡು ಸಾವಿತ್ರಿ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಭಗವಂತನೇ ನಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಭಗವಂತ ಯಾವಾಗಲೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರು.

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ! ಇದು ನಮ್ಮ ಮಗು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಈ ಮಗು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸೇರಿದೆ. (ಗೊಂಬೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ನೀವು ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ?

ಗೊಂಬೆ: ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದಿದ್ದೀರಿ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಅಧಿಪತಿ ಕೃಷ್ಣ ನಮ್ಮ ಮಗು?

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮಾ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮಗು, ಹೌದಲ್ಲವೇ?

ರಂಗಣ್ಣ: (ಏರು ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ) ನೀನು ಜಗತ್ತನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಹಿಂತಿರುಗಿದ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಎಂಟನೇ ಅವತಾರವಲ್ಲವೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮಾ ಅಪ್ಪ ನನ್ನನ್ನು ಯಾಕೆ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ದಯವಿಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೀರಾ? ಮಾತೃ ದೇವತೆ ನಮಗೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ನೀವು ಹೆಚ್ಚಿನದನ್ನು ಏಕೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?

ರಂಗಣ್ಣ: (ಮೃದು ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ) ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಸಾವಿತ್ರಿ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಏನು ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮಗುವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಹೊರೆ ಬಿದ್ದಿದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಏಕೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನನಗೆ ತುಂಬಾ ದಣಿವಾಗಿದೆ ಮಗುವನ್ನು ನೀವು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಿ.

(ಅವಳು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಾಳೆ, ಸಂತೋಷದಿಂದ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ)

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ ಊಟ ಮಾಡೋಣ. ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಹಸಿವಾಗಿದೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಆಹಾರವಿಲ್ಲ ಎನಿಸುತ್ತಿದೆ. ನೀವು ಎಲ್ಲಾ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಆಚರಣೆಗಾಗಿ ಬಳಸಿದ್ದೀರಿ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ಏನು ಆಹಾರ ನೀಡಬಹುದು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನಮಗೆ ಏನಾದರೂ ಸರಿ ಮಗು ಚೆನ್ನಾಗಿರಬೇಕು.

ರಂಗಣ್ಣ: (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ನಿನಗೆ ಹಸಿವಾಗಿದೆಯೇ? ನೀನು ಏನು ತಿನ್ನಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೀಯಾ?

ಗೊಂಬೆ: ಹೌದು, ಏನಿದೆ ಅಪ್ಪ

ಸಾವಿತ್ರಿ: ರಾಗಿ ಮುದ್ದೆಗಳವೆ ಅದನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೀಯಾ?

ಗೊಂಬೆ: ಹೌದು. ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಇಷ್ಟ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಬಾ ನನ್ನ ಕಂದ ನನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಈ ಬಡವರ ಹಬ್ಬದ ಊಟ ಮಾಡು.

(ಅವಳು ಎರಡು ತಟ್ಟೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಇಡುತ್ತಾಳೆ. ನಂತರ ಅವಳು ರಾಗಿ ಮುದ್ದೆ ಇರುವ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತರುತ್ತಾಳೆ)

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ, ಮಗು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಅವನು ಊಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. (ಅವಳು ಎರಡೂ ತಟ್ಟೆಗಳಿಗೆ ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ರಾಗಿ ಮುದ್ದೆಯನ್ನು ಬಡಿಸುತ್ತಾಳೆ)

ನಾವು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ ಕೃಷ್ಣ, ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚು.

(ಸಾವಿತ್ರಿ ಮತ್ತು ರಂಗಣ್ಣ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಾಗ, ಅವರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ)

ರಂಗಣ್ಣ: (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ವಾಹ್! ಈ ಹಬ್ಬದ ಊಟ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು? ಕೇಸರಿ ಬಾತು ಮತ್ತು ಲಾಡುಗಳು ಇವೆ. ನೀನು ಇವುಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ತಂದಿರುವೆ?

ಗೊಂಬೆ: ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನಾವು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ನೀನು ಏನಾದರೂ ತಂದಿರುವೆಯಾ?

ಗೊಂಬೆ: ನಾನು ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಅಮ್ಮಾ, ನಾನು ರಾಗಿ ಮುದ್ದೆ ಮುಟ್ಟಿದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಕ್ಷಮಿಸಿ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಅಣಕು ಕೋಪದಲ್ಲಿ ಸಂಬೋಧಿಸುತ್ತಾ) ಇಂದಿನಿಂದ, ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳದೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ಮುಟ್ಟಬಾರದು?

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ, ನೀನು ಅವನಿಗೆ ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ? ಭಗವಂತನ ಸ್ವರ್ಶವನ್ನು ನೀನು ಏಕೆ ನಿಷೇಧಿಸುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಭಯವಿದೆ.

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮಾ, ನನಗೆ ಹಸಿವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಈಗ ತಿನ್ನಬಹುದೇ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಅಯ್ಯೋ! ತಿನ್ನು ಕಂದ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನನ್ನ ಕಂದ ನೀನು ಹಸಿವಿನಿಂದಿರಬಾರದು. ನೀನು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜೀವಿಗೂ ಆಹಾರವನ್ನು ನೀಡುವವನು.

ಗೊಂಬೆ: (ಅಳುವುದು) ಅಮ್ಮಾ, ನನಗೆ ಹಸಿವಾಗಿದೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಮಗುವನ್ನು ಅವಳ ತೋಳುಗಳಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿ ಮುದ್ದುಮಾಡುತ್ತಾ) ಅಳಬೇಡ ಕಂದ. ಇಲ್ಲಿ, ನಾನು ಈಗ ನಿನಗೆ ಊಟವನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ.

ಕೇಸರಿ ಬಾತ್, ಲಾಡುಗಳು ಮತ್ತು ಬೆಣ್ಣೆ ಇದೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ನಿನಗಾವುದಿಷ್ಟೆ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಂದ?

ಗೊಂಬೆ: ನನಗೆ ರಾಗಿ ಮುದ್ದೆ ಬೇಕು, ಅಮ್ಮಾ.

ಸಾವಿತ್ರಿ ಮತ್ತು ರಂಗಣ್ಣ: ಏನು ?!

ಗೊಂಬೆ: ರಾಗಿ ಮುದ್ದೆಗಳು ಎಲ್ಲಿವೆ, ಅಮ್ಮಾ? ನನಗೆ ಅದು ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಂದಿದ್ದೀರಾ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಇಲ್ಲ ಕಂದ. ನಿನ್ನ ಸ್ವರ್ಶದಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಈ ಭಕ್ಯಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿದ್ದೀಯಾ. ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ?

ಗೊಂಬೆ: ನಾನು ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮಾ, ದಯವಿಟ್ಟು ನನಗೆ ರಾಗಿ ಮುದ್ದೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೀರಾ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಕೃಷ್ಣ, ಈ ಲಾಡುಗಳನ್ನು ಸ್ವರ್ಶಿಸು.

(ಅವಳು ಗೊಂಬೆಯ ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ಕೆಲವು ಲಾಡುಗಳನ್ನು ಸ್ವರ್ಶಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ). ನೋಡು, ಲಾಡು ಮತ್ತೆ ರಾಗಿ ಮುದ್ದೆಯಾಗಿ ಬದಲಾಯಿತು.

ನಿನಗೆ ಸಂತೋಷವೇ?

ಗೊಂಬೆ: (ನಗುತ್ತಾ) ಹೌದು! ಹೌದು!

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಇವು ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಇವುಗಳೆಂದರೆ ನನಗೆ ಬಲುಪ್ರೀತಿ ಅಮ್ಮಾ.

ರಂಗಣ್ಣ: (ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ನೀನು ಸಹ ಅದ್ಭುತಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದೀಯಾ ಸಾವಿತ್ರಿ!

(ರಂಗಣ್ಣ ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವಳು ಗೊಂಬೆಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾಳೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ಬಾಗಿಲು ಬಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಶಬ್ದ ಬರುತ್ತದೆ. ಗೋಡೆಯ ಸಂದಿನಿಂದ ಯಾರೋ ಇಣಕಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ)

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಗಾಬರಿಗೊಂಡು) ಅದು ಯಾರು?

ರಂಗಣ್ಣ: ಯಾರೋ ನೆಂಟರಿರಬೇಕು ಸಾವಿತ್ರಿ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಬೇಡಿ. ದಯವಿಟ್ಟು. ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನೀನು ಏಕೆ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಅವರು ನಮ್ಮ ಮಗುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನೀನು ಭಯಪಡುತ್ತೀಯಾ, ಅಲ್ಲವೇ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಹೌದು.

ರಂಗಣ್ಣ: ನೀನು ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಸಾವಿತ್ರಿ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಅವರನ್ನು ಒಳಗೆ ಬರಲು ಬಿಡಬೇಡಿ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ನನ್ನ ಮಗು ನನ್ನ ಬಳಿಯೇ ಇರಲಿ. (ಶಬ್ದಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವಳ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಬಾಗಿಲ ಶಬ್ದ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಅವಳ ಎದೆ ಹತ್ತಿರ ತಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ)

ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗುವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ನಾನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮಗು ನೀನು ಅವರೊಡನೆ ಹೋಗಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೀಯಾ?

ಗೊಂಬೆ: ಇಲ್ಲ, ಅಮ್ಮ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನೀನು ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಇರಲು ಬಯಸುತ್ತೀಯಾ?

ಗೊಂಬೆ: ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಜೊತೆ.

(ಶಬ್ದಗಳು ಮುಂದುವರೆದಂತೆ, ರಂಗಣ್ಣ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲು ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ. ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರು ವೇದಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ)

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಸಾವಿತ್ರಿ ಅಕ್ಕಾ. ನಾವು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಬಡಿದಾಗ ಯಾವುದೇ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಬರದ ಕಾರಣ ಏನೋ ಅಪಾಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಾವು ಅನುಮಾನಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬಾಗಿಲು ಬಡಿಯುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಕೋಪದಿಂದ) ನಮ್ಮಿಂದ ನಿಮಗೆ ಏನು ಬೇಕು?

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಕಠಿಣವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಬೇಡ. ಅವರು ನಮ್ಮ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರು. ಅವರು ನಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಯಸುತ್ತಾರೆ.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಈ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಗುಡುಗು ಮತ್ತು ಮಿಂಚು ಬಡಿಯುವುದನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಇಲ್ಲ! ಏನಾಯಿತು?

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೀನು ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ ?! ಇದು ಯಾವಾಗ ಸಂಭವಿಸಿತು?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಹೌದು ನನಗೂ ಕೇಳಿಸಿತು. ಆದರೆ ನೀವು ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದಿರಿ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನೀನು ಯಾಕೆ ಹೇಳಿಲ್ಲ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಯಾಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮಗು ಅಳಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ ನಾನು ಬೇರೆ ಯಾವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಹೌದು, ಅದನ್ನೂ ನಾವು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಿನ ಕೂಗು ಈ ಹಳ್ಳಿಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗುಡಿಸಲಿನ ಗೋಡೆಗಳಿಗೂ ಕೇಳಿಸಿದೆ.

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: ಇದು ಯಮುನಾ ನದಿಯ ಮೇಲೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲ್ಪಟ್ಟ ಮತ್ತು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಯಶೋಧರಳ ಬಳಿ ಇರುವ ಕೃಷ್ಣನ ಕೂಗು.

ರಂಗಣ್ಣ: ಈ ಕೂಗು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು?

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ನಿಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲಿನಿಂದ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲೆ!

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಹೌದು, ನಿಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲು. ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲಿನ ಛಾವಣಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಚಂದ್ರನ ಹೊಳಪನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ.

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಸಂಭವಿಸಿದೆಯೇ ಎಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು.

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ ಈ ಗೊಂಬೆ ನಮ್ಮ ಮಗು ಅಲ್ಲ. ಇದು ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅವತಾರವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ನೀನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿಲ್ಲ.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಸಾವಿತ್ರಿ ಅಕ್ಕ. ವಿಷ್ಣುವಿನ ಎಂಟನೇ ಅವತಾರ ನಮ್ಮನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಮತ್ತೆ ಬಂದಿದೆ. (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಏನು?

ಗೊಂಬೆ: ಕೃಷ್ಣ.

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: ನೀನು ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯಾ?

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅಪ್ಪ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದರು.

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗಳಿಂದ ಸ್ಪರ್ಶಿಸುತ್ತಾಳೆ) ಓಹ್, ಇದರ ಸ್ಪರ್ಶ ದೈವಿಕವಾಗಿದೆ. ನಾವು ಇದಕ್ಕೆ ಆರತಿ ಮಾಡೋಣ.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಹೌದು, ನಾವು ಇವನ ಪಾದದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಆತನ ಆಶೀರ್ವಾದಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ) ದಯವಿಟ್ಟು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೀರಾ? ಈ ಮಗು ನನ್ನ ಗಣಿ. ನಿಮ್ಮ ಕೈಗಳನ್ನು ಅವನಿಂದ ತೆಗೆಯಿರಿ.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ನೀವು ಯಾಕೆ ಸ್ವಾರ್ಥದಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ಅವನು ಇನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ನೀವು ಅವನನ್ನು ನಿಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ!

ರಂಗಣ್ಣ: ಹೌದು ಸಾವಿತ್ರಿ, ನಿನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಸ್ನೇಹಿತರು ಮತ್ತು ನೆರೆಹೊರೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ನಿನ್ನ ದಯೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಮೊದಲು, ಅವನು ಕೃಷ್ಣನೆಂದು ನೀವು ನನಗೆ ಸಾಬೀತುಪಡಿಸುತ್ತೀರಾ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಅವನ ಸ್ಪರ್ಶದ ಚಮತ್ಕಾರ ನಿನಗೆ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲವೇ? ಅವನ ಜನ್ಮದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುವರಿದ ಘಟನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ?

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: ಹೌದು ಸಾವಿತ್ರಿ ಅಕ್ಕಾ, ಅವನ ಸ್ಪರ್ಶ ದೈವಿಕವಾಗಿದೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಆದರೆ ಅವನು ನನ್ನ ಮಗುವಾಗಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಸಾವಿತ್ರಿ. ಈ ಕೃಷ್ಣ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಲ್ಲಬೇಕು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನಾನು ಅದನ್ನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಕೇವಲ ನನ್ನ ಮಗು.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಒಂದು ಉಪಾಯವಿದೆ! ನಾಳೆ ನೀವು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ದೇವಾಲಯದ ಅರ್ಚಕರ ಬಳಿಗೆ ಏಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರಬಾರದು? ಸಾವಿತ್ರಿ ಅಕ್ಕಾ ಅವರ ತೀರ್ಪನ್ನು ನೀವು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೀರಾ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಇದು ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಉಪಾಯ ಸಾವಿತ್ರಿ, ನೀನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತೀರಾ?

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಸಾವಿತ್ರಿ ಅಕ್ಕಾ. ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಗ್ರಾಮದ ಜನರ ಮೇಲೆ ಕರುಣಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುಲ. ಕಳೆದ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡಿದ ಬೆಳೆಯಲ್ಲ ಉತ್ತಮ ಇಳುವರಿಯಾಗಿರದ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಉಳಿಸಲು ನೀವು ಬಿಡಬೇಕು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಸರಿ. ನಾಳೆ ನಾವು ಮಗುವನ್ನು ಪಂಡಿತರ ಬಳಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ.

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಸಹೋದರಿ, ದೇವರು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಇರಲಿ. ನೀವು ಸಾವಿರ ಮಕ್ಕಳ ತಾಯಿಯಾಗು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಆದರೆ ಒಂದು ಷರತ್ತು.

ರಂಗಣ್ಣ: ಅದು ಏನು?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನಾನು ಇಂದು ರಾತ್ರಿ ಮಗುವನ್ನು ನನ್ನ ಬಳಿಯೇ ಇರಬೇಕು.

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: ಸಾವಿತ್ರಿ ಅಕ್ಕಾ ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿ ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಲು ನಮಗೆ ಅವನು ಬೇಕು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಈಗ ನೀವು ನಮ್ಮನ್ನು ಒಬ್ಬಂಟಿಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೀರಾ?

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: ಹೌದು, ಸಾವಿತ್ರಿ ಅಕ್ಕಾ, ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಬನ್ನಿ. ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಮಗುವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಡೋಣ. (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ಶುಭ ರಾತ್ರಿ, ಕೃಷ್ಣ.

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಚುಂಬಿಸುತ್ತಾ) ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡು, ಓ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಪ್ರಭು.

ಗೊಂಬೆ: ಅವರು ಯಾಕೆ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಅಮ್ಮಾ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಅವರು ನಾಳೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಾರೆ, ಕಂದ ನೀನು ಈಗ ನಿದ್ರಿಸು.

(ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರಾದ ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಮತ್ತು ಚೆನ್ನಪ್ಪ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ರಂಗಣ್ಣ ದಣಿದ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಪಕ್ಕದಲ್ಲೆ ಸಾವಿತ್ರಿ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಅವಳ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ)

ಗೊಂಬೆ: ಅವರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಜನರು, ಅಲ್ಲವೇ, ಅಮ್ಮಾ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಹೌದು, ಒಳ್ಳೆಯವರು.

ಗೊಂಬೆ: ನೀವು ನನಗಾಗಿ ಒಂದು ಹಾಡು ಹೇಳುತ್ತೀರಾ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಸರಿ ಕಂದ, ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ನಿನಗೆ ಹಾಡಿದ ಅದೇ ಹಾಡನ್ನು ನನಗಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತೇನೆ.

(ಮತ್ತು ಅವಳು ಹಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾಳೆ, ಕೊನೆಯ ಸಮಯಕ್ಕಿಂತ ದುಃಖದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ. ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ದೀಪಗಳನ್ನು ಆಫ್ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ರಂಗಣ್ಣ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಲು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಸಾವಿತ್ರಿ ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ ದುಃಖದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ತೂರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಪರದೆ ಇಳಿಯುತ್ತದೆ.)

ದೃಶ್ಯ 2

(ದೇವಾಲಯದ ದೃಶ್ಯ.. ವೇದಿಕೆಯ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೇವಾಲಯವಿದೆ, ಅದರ ಮುಂದೆ ಪಂಡಿತನು ಅವನ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾನೆ. ಬಾಗಿಲು ಬಡಿಯುವುದು ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಗೊಂದಲದಿಂದ ಕೋಪಗೊಂಡ ಪಂಡಿತ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತಾನೆ)

ಪಂಡಿತ್: ಅದು ಯಾರು?

ರಂಗಣ್ಣ: ನಾನು, ರಂಗಣ್ಣ.

ಪಂಡಿತ್: (ಕೋಪದಿಂದ) ನಿಮಗೆ ಏನು ಬೇಕು? ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ನೀವು ಯಾಕೆ ತೊಂದರೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಸ್ವಾಮಿ, ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಸಹಾಯ ಕೇಳಲು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ.

ಪಂಡಿತ್: ನಾನು ನಿಮಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು?

ರಂಗಣ್ಣ: ಒಂದು ದೈವಿಕ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ನೀವು ಪರಿಹರಿಸಬೇಕು. ನೀವು ಕಲಿತವರು. ಇದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಬಹಳ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಮಗುವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಅದು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗಳು ಸೇರಿದಂತೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು.. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹೆಚ್ಚು ಖಿನ್ನತೆಗೆ ಒಳಗಾಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಈ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮಗುವಿನಂತೆ ಪ್ರೀತಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು.

ಪಂಡಿತ್: ಶುದ್ಧ ಕುಚ್ಚು!

ರಂಗಣ್ಣ: ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿ. (ವಿರಾಮ ಮತ್ತು ಮುಂದುವರಿಕೆ) ನಿನ್ನೆ, ನಾನು ಮಾತೃ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಪೂಜೆ ಮಾಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ನಿನ್ನೆ ತಡರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ದೇವರ ಪರಣಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಜ್ಞಾಹೀನನಾಗಿ ಹೋದಾಗ, ಭೂಮಿಯು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿ ಹೋಯಿತು ಮತ್ತು ಆಕಾಶವು ಒಂದು ಮಿಲಿಯನ್ ತುಂಡುಗಳಾಗಿ ಕುಸಿಯಿತು ಎಂದು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ.

ಪಂಡಿತ್: ಇಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿಯ ಏನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ!

ರಂಗಣ್ಣ: ಆದರೆ ನಮ್ಮ ನೆರೆಹೊರೆಯವರೆಲ್ಲರೂ ಅದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರು. ಅವರ ವಿವರಣೆಯು ಕೃಷ್ಣನ ಜನನಕ್ಕೆ ಕೊನೆಯ ವಿವರಕ್ಕೆ ಸರಿಹೊಂದುತ್ತದೆ. ನೀವು ನಮ್ಮನ್ನು ನಂಬಬೇಕು. ನಾನು ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದಾಗ, ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನನ್ನ ಮುಂದೆ ನೋಡಿದೆ, ಅವಳ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೆ ನಂತರ ಗೊಂಬೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು.

ಪಂಡಿತ್: ನೀನು ಮದ್ಯ ಕುಡಿದಿರಬೇಕು.

ರಂಗಣ್ಣ: ನಾವು ಉಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಖಾಲಿ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಕೇಳಿದ ಹಬ್ಬದ ಉಟವು ಬಂದಿತು. ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬೇಡವೆಂದ ನನ್ನ ಕಂದ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ರಾಗಿ ಚೆಂಡುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿನ್ನಲು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟಿತು.

ಪಂಡಿತ್: ನೀವು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಯಾವುದನ್ನೂ ನಾನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನೀವು ಇದನ್ನು ನಂಬದಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಗೊಂಬೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಬಹುದು. (ತಿರುಗಿ) ಸಾವಿತ್ರಿ, ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಮಗವನ್ನು ಅವರು ಮುಟ್ಟುತ್ತಾರೆಯೇ?

ಪಂಡಿತ್: ಇಲ್ಲ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನಾನು ಹಿಡಿದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. (ಅವನು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪಂಡಿತನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ) ಹಾ ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಕೇಳಿ.

ಪಂಡಿತ್: ಈ ಅಸಂಬಂಧತೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೀರಾ? ಈ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ನನಗೆ ಸಮಯವಿಲ್ಲ! ಗೊಂಬೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂತೆ. ಹಾ!

ರಂಗಣ್ಣ: ದಯವಿಟ್ಟು, ಸ್ವಾಮಿ. ಮಾತನಾಡಿಸಿ.

ಪಂಡಿತ್: ಸರಿ. ಅದು ಮಾತನಾಡಿದರೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಬಯಸುತ್ತೀರಿ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಬೃಂದಾವನದ ಕೃಷ್ಣ ಎಂದು ಗೊಂಬೆ ಹೇಳುತ್ತಿದೆ.

ಪಂಡಿತ್: ನಿಮಗೆ ಹುಚ್ಚು!

ರಂಗಣ್ಣ: (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ಪಂಡಿತರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡು, ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಕೃಷ್ಣ.

ಗೊಂಬೆ: ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಅಮ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ಈ ಸ್ಥಳ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಪಂಡಿತರೆ ಇದು ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದಿರಾ?

ಗೊಂಬೆ: (ಅಳುವುದು) ಅಮ್ಮಾ! ಅಮ್ಮಾ!

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಓಡಿಹೋಗಿ) ಬಾ ಕಂದ ನಾವು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಈ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡೋಣ.

ರಂಗಣ್ಣ: (ಪಂಡಿತರನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ನೀವು ಗೊಂಬೆ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದಿರಾ?

ಪಂಡಿತ್: ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಮರುಳು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಾ? ನಿಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಮಗುವನ್ನು ಗೊಂಬೆಯಂತೆ ಅಲಂಕರಿಸಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ನನಗೆ ಖಾತ್ರಿಯಿದೆ! ನೀವು ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ದೇವರನ್ನು ಮೂರ್ಖರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಾ? ದೇವರು ಪಾಪಿಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವನು!

ರಂಗಣ್ಣ: ಇಲ್ಲ. ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ನಂಬದಿದ್ದರೆ, ನೀವು ಗೊಂಬೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಬಹುದು. ನೋಡಿ, ನಾನು ಅವನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಪವಾಡವನ್ನು ಮಾಡುವೆನು ನೋಡಿ, ನಾನು ಅವನ ತಾಯಿಯ ಗಾಜಿನ ಬಳೆಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. (ಗೊಂಬೆ ಕೈಯಿಂದ ಗಾಜಿನ ಬಳೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸುತ್ತಾಳೆ) ಈಗ ನೀವೇ ನೋಡಿ! ಬಳೆಗಳು ಚಿನ್ನಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿದೆ! ಅವನ ಸ್ವರ್ಣ ದೈವಿಕವಾಗಿದೆ! ಹೀಗಲಾದರೂ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ನಂಬಬೇಕು.

ರಂಗಣ್ಣ: (ಹಿಂಜರಿತ ಮತ್ತು ಕುತೂಹಲದೊಂದಿಗೆ ರಂಗಣ್ಣನ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಪಂಡಿತನು ಸಾವಿತ್ರಿ ಕಡೆಗೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಇಡುತ್ತಾನೆ)

ಪಂಡಿತ್: ನಾನು ಗೊಂಬೆ ಪವಾಡಗಳನ್ನು ನಂಬಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಯಾಕೆ ಬಯಸುತ್ತೀರಿ? ಹಾಗಾದರೆ ಇದು ನಿಜವೆಂದರೆ ಏನು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸುತ್ತದೆ?

ರಂಗಣ್ಣ: ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ದೇವರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಅವರು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಪಂಡಿತ್: ಮೂರ್ಖನಾಗಬೇಡ, ರಂಗಣ್ಣ. ದೇವರು ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ತೊರೆದನು ಮತ್ತು ಅವನು ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾವು ಜ್ಞಾನದ ಹಾದಿಯಿಂದ ದೂರ ಹೋಗಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ದುಷ್ಟ ತೃಗ್ಗಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಸ್ವಚ್ಛ ಗೊಳಿಸುವವರೆಗೆ, ನಾವು ಅವನನ್ನು ಮತ್ತೆ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ!

ರಂಗಣ್ಣ: ಅವನು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಇದ್ದಾನೆ. ನೀವು ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ.

ಪಂಡಿತ್: ನಾನು ಈ ಕೊಳಕು ಆಟಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಬಯಸುವಿರಾ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಕೃಷ್ಣ ಬನ್ನಿ, ಈ ಸ್ಥಳ ನಿಮಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಈ ಸೊಕ್ಕಿನ ಮನುಷ್ಯನ ಮಾತನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಬಾರದು. ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ.

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮಾ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಯಾಕೆ ಗೇಲಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಇದು ನಿನ್ನ ತಪ್ಪಲ್ಲ.

ಗೊಂಬೆ: ಹೀಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿ ಅಮ್ಮಾ, ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದ ಕಾರಣ ನಾನು ಬಂದೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಇದು ನಮ್ಮ ತಪ್ಪು, ನನ್ನ ಪ್ರಿಯ ಮಗು.

ಗೊಂಬೆ: ನೀವು ಅದನ್ನು ಏಕೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ? ನಾನು ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಜೊತೆ ಇರಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. ನಾನು ಮತ್ತೆ ನಿನಗೆ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ನಿನಗೆ ಹಾಡನ್ನೂ ಹಾಡುತ್ತೇನೆ.

(ಸಾವಿತ್ರಿ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಎತ್ತುಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾಳೆ. ರಂಗಣ್ಣ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತು ಗೊಂದಲಕ್ಕೊಳಗಾದ ಪಂಡಿತನು ಅವನ ಹಿಂದೆ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಇಡುತ್ತಾನೆ)

ಪಂಡಿತ್: (ಬದಲಾದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ) ರಂಗಣ್ಣ, ನೀವು ಯಾಕೆ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ನಾನು ನಿಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಬಯಸಿದ್ದೀರಿ ಅಲ್ಲವೇ?

ರಂಗಣ್ಣ: (ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ) ಆದರೆ ನೀವು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಸಹ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತೀರಿ! ನಾನೇನ್ ಮಾಡಲಿ.

ಪಂಡಿತ್: ಅದು ನಾನು ಅದ್ಭುತ ನೋಡುವ ಮೊದಲು. ರಂಗಣ್ಣ ನಿಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ನಾನು ನನ್ನ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ನೀವು ರಾತ್ರಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಏಕೆ? ಏನು?! ಅಸಾಧ್ಯ!

ಪಂಡಿತ್: ಅದು ನನ್ನ ಬಳಿ ಇದ್ದರೇ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಇಲ್ಲ, ಹಾಗೆ ಬಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈಗಲೇ ನೀವು ಪ್ರಯತ್ನ ಏಕೆ ಮಾಡಬಾರದು? ಅದು ಅಲ್ಲದೆ ನಾವು ಅವನ ಪೋಷಕರು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಅದನ್ನು ಏಕೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ?

ಪಂಡಿತ್: ನಾನು ಗೊಂಬೆಗೆ ಹಲವಾರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಖಾಸಗಿಯಾಗಿ ಶಾಂತತೆಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನೀವು ದೇವರನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಬಿಡಲಿದ್ದೀರಾ? ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗಲು ಎಷ್ಟು ಅಂಕಗಳು?

ಪಂಡಿತ್: ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಡಬೇಡ ಮಹಿಳೆ! ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಪತಿಗಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡು ಎಂದು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಅಷ್ಟು ಅಸಭ್ಯವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಬೇಡ ಸಾವಿತ್ರಿ. ಪಂಡಿತರು ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲದರಿಂದ ಅವರು ಏನನ್ನೂ ಗಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಅದನ್ನೇ ನೀವು ಯೋಚಿಸುತ್ತೀರಿ. ಇವರು ದೇವರನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಆಳ್ವಿಕೆ ಮುಂದುವರಿಸಬಹುದು.

ಪಂಡಿತ್: (ಏರು ಧ್ವನಿಯಿಂದ) ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಸಹಾಯ ಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಬೇಡವೇ?

ಗೊಂಬೆ: (ಕೂಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ) ಅಮ್ಮಾ! ಅಮ್ಮಾ! ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ!

ಪಂಡಿತ್: (ಮೃದುವಾಗಿ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ) ಕ್ಷಮಿಸು. ಬಾ ಮಗು ಇಲ್ಲಿ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಗದರಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಕೆಲವು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು) ಅವನನ್ನು ಮುಟ್ಟಬೇಡಿ!

ರಂಗಣ್ಣ: (ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಹೆಂಡತಿಯಿಂದ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ) ನೀನು ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯೇ. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರು ಎಷ್ಟು ಭರವಸೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಸಲುವಾಗಿ ನೀನು ಗೊಂಬೆ ಕೊಡು. ನೀನು ಇದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

ಗೊಂಬೆ: ಅಪ್ಪ! ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬಯಸುತ್ತೇನೆ!

ರಂಗಣ್ಣ: ನಾಳೆ ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ನೀನು ಈ ಪಂಡಿತರೊಂದಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತೀಯಾ?

ಗೊಂಬೆ: ಇಲ್ಲ! ಇದು ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇರಲು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ!

ರಂಗಣ್ಣ:(ವಿಗ್ರಹದ ಕಡೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾ) ಆ ಸುಂದರ ವಿಗ್ರಹಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡು, ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿದೆ. ಪಂಡಿತರು ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡಲು ನಿನಗೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡುತ್ತಾರೆ.

ಗೊಂಬೆ: ಆದರೆ, ನಾನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಇರಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ!

ರಂಗಣ್ಣ: ನೀನು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಇರಬಹುದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂದು ಮಾತ್ರ, ನೀನು ಈ ಪಂಡಿತರೊಂದಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯಬೇಕು ಅಷ್ಟೆ.

ಪಂಡಿತ್: ಹೌದು ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗು, ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಉಪಚರಿಸುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ನಿನಗಿಷ್ಟವಾದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಗೊಂಬೆ: (ಕಣ್ಣುಗಳು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ) ನೀವು ನನಗೆ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುವಿರಾ?

ಪಂಡಿತ್: ಹೌದು. ತುಂಬಾ ಕಥೆಗಳು.

ಗೊಂಬೆ: ಯಾವ ರೀತಿಯ ಕಥೆಗಳು?

ಪಂಡಿತ್: ಪುರಾಣಗಳ ಕಥೆಗಳು. ಅದರಲ್ಲೂ ಲಂಕಾದ ಹನುಮನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಗೊಂಬೆ: (ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ) ನಿಜವಾಗಿಯೂ! ಅಮ್ಮಾ, ಅಮ್ಮಾ, ನಾನು ರಾತ್ರಿ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬಹುದೇ? ಅಜ್ಜ ನನಗೆ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಲಿದ್ದಾರೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಕೃಷ್ಣ, ನನ್ನ ಹಾಡುಗಳು ಮತ್ತು ಕಥೆಗಳು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲವೇ?

ಗೊಂಬೆ: ನಾಳೆ ನಿನ್ನ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆಂದು ಭರವಸೆ ನೀಡುತ್ತೇನೆ ಅಮ್ಮಾ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ, ಅವನು ಇಂದು ರಾತ್ರಿ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲಿ. ನಾಳೆಯಿಂದ ನಿನ್ನ ಬಳಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ದಣಿವು ದೃಶ್ಯವಿಲ್ಲ). ಸರಿ.

ರಂಗಣ್ಣ: (ಹರ್ಷದಿಂದ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ನಾವು ನಾಳೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತೇವೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಮಗುವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಾ ಅಲ್ಲವೇ?

ಪಂಡಿತ್: ಹೌದು ರಂಗಣ್ಣ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮಗು ನನ್ನ ಮಗು ಇದ್ದ ಹಾಗೆ.

(ಸಾವಿತ್ರಿ ದುಃಖದಿಂದ ವೇದಿಕೆಯಿಂದ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾಳೆ. ರಂಗಣ್ಣ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಾನೆ. ರಂಗಣ್ಣ ಗೊಂಬೆ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಚುಂಬಿಸುತ್ತಾನೆ, ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಬೇಗನೆ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮಾ, ನಾಳೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಇರುತ್ತೇನೆಂದು ಭರವಸೆ ನೀಡುತ್ತೇನೆ. (ಪಂಡಿತನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ಅಮ್ಮಾ ನಾಳೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಾಳೆ ಅಲ್ಲವೇ?

ಪಂಡಿತ್: ಹೌದು, ಆದರೆ ನೀವು ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಲು ಏಕೆ ಬಯಸುತ್ತೀಯಾ? ನೀನು ಈ ಸ್ಥಳವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದು.

ಗೊಂಬೆ: ಇಲ್ಲ, ನಾನು ಅಮ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಪಂಡಿತ್: (ಕೋಪದಿಂದ) ಸರಿ, ಆಯಿತು. ಆದರೆ ದಯವಿಟ್ಟು ಅಳಬೇಡ.

(ರಂಗಣ್ಣ ಮತ್ತು ಸಾವಿತ್ರಿ ಬಿಗಿಯಾದ ಉಸಿರಿನ ಮೂಲಕ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪಂಡಿತನು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ, ಅವನ ಮುಂದಿನ ನಡೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಗೊಂದಲವಾಗಿ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಲು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಗೊಂಬೆ: ಕೈಬಿಡಿ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ನೋಯಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

ಪಂಡಿತ್: (ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ) ಕ್ಷಮಿಸು, ನಿನ್ನ ಕೈಗಳಿಂದ ನೀನು ನನ್ನ ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸು.

ಗೊಂಬೆ: (ಉತ್ಸುಕ) ನಾನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಆಡಬಹುದೇ?

(ಪಂಡಿತನು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಗುಡಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಒಂದು ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದರ ನಂತರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಗೊಂಬೆಯ ಕೈಗಳಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ)

ಪಂಡಿತ್: ನೋಡು, ಇದು ನಮ್ಮ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಬ್ರಹ್ಮ. ಅವರು ನಾಲ್ಕು ತಲೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಹೆಬ್ಬಾವಿನ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ವಿಷ್ಣು, ನಾರದ ಮತ್ತು ಇದು ಶಿವ ಕೈಲಾಸ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ನೀನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಗುರುತಿಸುತ್ತೀಯಾ ಅಲ್ಲವೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಹೌದು!

ಪಂಡಿತ್: ಶಿವನಿಗೆ ಮೂರನೆಯ ಕಣ್ಣು ಏಕೆ ಎಂದು ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಹೌದು! ಇದರಿಂದ ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಜಗತ್ತನ್ನು ನೋಡಬಹುದು.

ಪಂಡಿತ್: ಒಳ್ಳೆಯದು! ನೋಡು ಇದು ಅಗ್ನಿ. ಬೆಂಕಿಯ ದೇವರು ಇಂದ್ರನ ಸಹೋದರ. ಅವನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಹೆತ್ತವರನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದನೆಂದು ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಏಕೆಂದರೆ, ಬೆಂಕಿಯು ಬೆಂಕಿಕಡ್ಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತದೆ, ಸರಿಯೇ?

ಪಂಡಿತ್: ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ತಲೆ ಏಕೆ ಇದೆ ಎಂದು ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಸರಸ್ವತಿಯನ್ನು ಸಾರ್ವಕಾಲಿಕ ನೋಡಲು.

ಪಂಡಿತ್: ಅವನು ತನ್ನ ಐದನೇ ತಲೆಯನ್ನು ಏಕೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡನು?

ಗೊಂಬೆ: ಶಿವನು ಕೋಪದಿಂದ ಅದನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿದನು.

ಪಂಡಿತ್: ಏಕೆ?

ಗೊಂಬೆ: ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಪಂಡಿತ್: ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಇಲ್ಲ. ಅಮ್ಮ ಎಂದಿಗೂ ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ನನಗೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ!

ಪಂಡಿತ್: ಏನು? ನೀನು ಅವಳು ಹೇಳಿದ ಕಥೆಗಳಿಂದ ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಕಲಿತಿದ್ದೀಯಾ? ಹಾಗಾದರೆ ಹೇಳು ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗು, ನೀನು ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಯಾಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ?

ಗೊಂಬೆ: ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಪಂಡಿತ್: ಸ್ವಾಮಿ, ನಾವು ನಿನಗಾಗಿ ಏನು ಮಾಡಿಲ್ಲ? ವೇದಗಳು, ಪುರಾಣಗಳು ಮತ್ತು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನೀನು ನಮಗಾಗಿ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೀಯಾ?

ಗೊಂಬೆ: ನಾನು ಏನು ಮಾಡಿದೆ?

ಪಂಡಿತ್: ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರದೆ ನೀನು ಆ ಬಡವನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೀಯಾ.

ಗೊಂಬೆ: ನಾನು ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಲು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ, ಅಷ್ಟೆ.

ಪಂಡಿತ್: ಬಾಲಿಶವಾಗುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸು.

ಗೊಂಬೆ: ಆದರೆ ನಾನು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ!

ಪಂಡಿತ್: ಬಾ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಜ್ಞಾನದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆಸುತ್ತೇನೆ. ಅದು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಏಕೈಕ ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ

ಗೊಂಬೆ: ನೀವು ಹೋಗಿ. ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬರಲು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು.

ಪಂಡಿತ್: ಇಲ್ಲ! ಬಾ, ನಿನ್ನ ಸ್ವಂತ ಗೀತೆಯಿಂದ ನಿಮಗೆ ಪಠಿಸುತ್ತೇನೆ (ಅವನು ಗೀತೆಯಿಂದ ಒಂದು ಪದ್ಯವನ್ನು ಜಪಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ) ನೀನು ಇದನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತೀಯಾ?

ಗೊಂಬೆ: ಇಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ. ಅಮ್ಮಾ! ಅಮ್ಮಾ! ನೀನು ಎಲ್ಲಿದಿಯಾ?

ಪಂಡಿತ್: ಏಕೆ. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೀನೇ ಬರೆದಿರುವುದು ಆದರೂ ಏಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ?

ಗೊಂಬೆ: ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಪಂಡಿತ್: (ಹುಚ್ಚನಂತೆ ವರ್ತಿಸಿ ಗೊಂಬೆಯ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದಾನೆ) ಈಗ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೇಳು. ನೀನು ಯಾರು?

ಗೊಂಬೆ: ಕೃಷ್ಣ. ನಾನು ನಿಮಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ.

ಪಂಡಿತ್: ನಿನ್ನೊಳಗೆ ಯಾರು ಅಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ? ನೀನು ದೆವ್ವವೇ? (ಪಂಡಿತನು ತನ್ನ ಕೈಗಳಿಂದ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ) ದೆವ್ವ, ಹೊರಗೆ ಬಾ

ಗೊಂಬೆ: ಇದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ. ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ನೋಯಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

ಪಂಡಿತ್: ನೀನು ದೇವರಾಗಿದ್ದರೆ, ನೀನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದ ಅದೇ ಅದ್ಭುತಗಳನ್ನು ಏಕೆ ಮಾಡಬಾರದು? ವಿಷ್ಣುವಿನ ಈ ಹಿತ್ತಾಳೆಯ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿ ಅದನ್ನು ಚಿನ್ನವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸು, ನೀನು ಮೋಸಗಾರ.

ಗೊಂಬೆ: ನಾನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿ. ಅಮ್ಮಾ! ಅಪ್ಪ

ಪಂಡಿತ್: ಹಾಗಾದರೆ, ನೀನು ಕೃಷ್ಣ ಎಂದು ಏಕೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ?

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮ ನನ್ನನ್ನು ಆ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಪ್ರತಿ ಮನೆಯಿಂದ ಬೆಣ್ಣೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಕದಿಯುತ್ತೇನೆಂಬ ಕಥೆಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಪಂಡಿತ್: ಹಾಗಾದರೆ, ಕೃಷ್ಣನ ಬಾಲ್ಯದ ಎಲ್ಲಾ ಕಥೆಗಳು ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಹೌದು ನಾನು ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ!

ಪಂಡಿತ್: ಆ ಎಲ್ಲಾ ಕಥೆಗಳನ್ನು ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದಾಗ ನೀನು ಯಾಕೆ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ?

ಗೊಂಬೆ: ನನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದೆ! ಅವರು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನೆ ಅವರು ನನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಕರೆದರು. ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು!

ಪಂಡಿತ್: ಹಾಗಾದರೆ, ನೀನು ದೇವರಲ್ಲವೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಯಾರು ದೇವರು?

ಪಂಡಿತ್: (ಏರು ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ) ನಿನ್ನನ್ನು ದೆವ್ವಗಳು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದೆಯೇ? ಈಗ ಅವರು ಹಿಂತಿರುಗುವ ಮೊದಲು ನಾನು ತೊಲಗಿಸಬೇಕು. ನನಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊಂದಿದ್ದೀಯಾ ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂದಕಕ್ಕೆ ಎಸೆಯುತ್ತೇನೆ. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂದಕದಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಅಳಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಅವರು ಪಾರ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. (ಅವನು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಂತರ ಅವನು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಪರದೆಗಳ ಕೆಳಗೆ ಎಸೆಯುತ್ತಾನೆ). ಕಳೆದುಹೋಗು, ದೆವ್ವ! ತೊಲಗಿ ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಬೇಡ. ನೀವು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೀಯಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗು.(ಅವನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದು ವಿಗ್ರಹಗಳ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಯೂರುತ್ತಾನೆ) ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು ಮತ್ತು ಮಹೇಶ್ವರ! ನಾನು ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಿದ್ದೇನೆ!

(ತಕ್ಷಣ ರಂಗಣ್ಣ ಮತ್ತು ಸಾವಿತ್ರಿ ವೇದಿಕೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಪ್ರವೇಶದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಪರಸ್ಪರ ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ)

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ, ನನ್ನನ್ನು ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕರೆತಂದೆ. ನಾಳೆಯವರೆಗೂ ನೀನು ಕಾಯಬಹುದಿತ್ತು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಇಲ್ಲ. ಏನೋ ಕೆಟ್ಟದ್ದಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅನಿಸುತ್ತಿದೆ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನಮ್ಮ ಮಗುವನ್ನು ಈಗಲೇ ಹಿಂತಿರುಗಿಸುವಂತೆ ಕೇಳುತ್ತೀಯಾ? ಪಂಡಿತರು ಸತ್ಯವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದು ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲವೇ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಯಾವ ಸತ್ಯ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕಿಲ್ಲ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನಾನು ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಬಡಿಯುತ್ತೇನೆ (ನೆಲವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ) ಇದು ಏನು! ನಮ್ಮ ಮಗು ಏಕೆ ಕಂದಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದೆ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಓಡಿ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು) ನನ್ನ ಮಗುವಿಗೆ ಏನಾಗಿದೆ? ಯಾರಾದರೂ ಅವನನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿದಂತೆ ಅವನು ಏಕೆ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ?

ರಂಗಣ್ಣ: (ಕೋಪದಿಂದ) ಪಂಡಿತರು ನಮ್ಮ ಮಗುವನ್ನು ಕಂದಕಕ್ಕೆ ಎಸೆದಿದ್ದಾರೆ. ಸಾವಿತ್ರಿ ನಾನು ಇಂದು ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನನ್ನ ಹೆಸರು

ರಂಗಣ್ಣನೇ ಅಲ್ಲ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಕಂದ, ಕಂದ! ನನ್ನ ಮಗು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಯಾಕೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ?

(ಅವಳು ಗೊಂಬೆಯ ಕೆನ್ನೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಅಲುಗಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಆದರೂ ಅದು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ)

ಕೃಷ್ಣ, ಕೃಷ್ಣ. ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ನೀನು ಏಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದೀಯಾ? ನಿನಗೆ ಏನಾಯಿತು? ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗು, ಎದ್ದೇಳು. ನಿನ್ನ ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡು.

ರಂಗಣ್ಣ: ಕೃಷ್ಣ, ದಯವಿಟ್ಟು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡು, ಸಾವಿತ್ರಿ, ನಾನು ಏನು ಮಾಡಿದೆ? ಇವನನ್ನು ಜಗತ್ತಿನೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ನನ್ನ ಆಸೆಯಲ್ಲಿ, ನಿನ್ನಿಂದ ಅವನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೆ ಆಯಿತಲ್ಲ.. ನಾನು ಕೆಟ್ಟ ಮನುಷ್ಯ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವೇ ದೂಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಪಂಡಿತನನ್ನು ದೂಷಿಸಿ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಕೃಷ್ಣ, ದಯವಿಟ್ಟು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡು. ನಾನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಬೇಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಈ ರೀತಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸರಳ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗೋಣ. ನಿನ್ನ ತಾಯಿಯ ಹಾಡುಗಳು ಮತ್ತು ಕಥೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಬಹುದೆಂದು ನಾನು ಭರವಸೆ ನೀಡುತ್ತೇನೆ.

(ನೋವು ಮತ್ತು ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ರಂಗಣ್ಣ ಮತ್ತು ಸಾವಿತ್ರಿ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದವರೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಾ)

ಸಾವಿತ್ರಿ, ನೀನು ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೀಯಾ? ಅವನು ತುಟಿಗಳನ್ನು ಚೆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಕೃಷ್ಣ! ಕೃಷ್ಣ! ಸ್ವಾಮಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದೇ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಕೃಷ್ಣ, ಎದ್ದೇಳು, ನನ್ನ ಮಗು.

ಗೊಂಬೆ: (ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ) ಅಮ್ಮಾ! ಅಪ್ಪ! ನೀವು ಬಂದದ್ದು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಖುಷಿಯಾಗಿದೆ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಏನಾಯಿತು?

ಗೊಂಬೆ: ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಪಂಡಿತರು ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಎಸೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅವನು ಕೆಟ್ಟ ಮನುಷ್ಯ! ನಾನು ಅವನನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ!

ರಂಗಣ್ಣ: ಅವನು ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾಕೆ ಎಸೆದನು? ನಿನಗೆ ನೆನಪಿದೆಯಾ?

ಗೊಂಬೆ: ನನಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ನೆನಪಿಲ್ಲ. ಅವರು ನನ್ನ ಕಥೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದರು. ಇಂದ್ರ, ಅಗ್ನಿ, ಬ್ರಹ್ಮ ಮತ್ತು ಸರಸ್ವತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು ಅಪ್ಪೆ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನೀನು ತಿಳಿದಿದ್ದೀಯಾ ಅಲ್ಲವೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಇವೆಲ್ಲರ ಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟೇನು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅಪ್ಪೆ. ಅಮ್ಮ ನನಗೆ ವೇದಗಳು ಮತ್ತು ಗೀತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಲ್ಲ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಏನು? ಏಕೆ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಅವನು ತನ್ನ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಈಗ ತಾನೆ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ನೀವು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಏಕೆ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಆದರೆ, ಸಾವಿತ್ರಿ ಇವನಿಗೆ ಇವರುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಏಕೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಹಾಗಾದರೆ, ಅವನು ಎಲ್ಲಾ ವೇದಗಳನ್ನು ಹೃದಯದಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನೀವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೀರಾ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಹೌದು, ಇವನು ಕೃಷ್ಣನಲ್ಲವೇ

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲಿಸಿಲ್ಲ. (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೀನಾ?

ಗೊಂಬೆ: ಇಲ್ಲ, ನಾನು ಅವರನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ, ಅಮ್ಮಾ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಸಾವಿತ್ರಿ, ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಒಳಗೆ ಹೋಗೋಣ. ನಾನು ಇಂದು ಆ ಪಂಡಿತನನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿದ ನಂತರ ಬರುತ್ತೇನೆ. (ರಂಗಣ್ಣ ಬಾಗಿಲು ಬಡಿಯುತ್ತಾನೆ) ಓಹ್ ಪಂಡಿತ್! ನೀವು ಎಲ್ಲಿದ್ದೀರಾ? ನಿಮಗೆ ಧೈರ್ಯವಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಬನ್ನಿ

ಪಂಡಿತ್: ಅದು ಯಾರು? ನೀವೇಕೆ ಇಷ್ಟು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?

ರಂಗಣ್ಣ: ನಾನು ರಂಗಣ್ಣ. ಹೊರಗೆ ಬನ್ನಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ!

ಪಂಡಿತ್: (ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯುತ್ತಾ) ರಂಗಣ್ಣ ಏನಾಗುತ್ತಿದೆ? ಕುಡುಕನಂತೆ ಏಕೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತೀಯಾ?

ರಂಗಣ್ಣ: ನಮ್ಮ ಮಗುವನ್ನು ಯಾಕೆ ಕಂದಕಕ್ಕೆ ಎಸೆದಿದ್ದೀರಿ?

ಪಂಡಿತ್: ಆ ಕೊಳಕು ದೈತ್ಯನೊಂದಿಗೆ ನಾನು ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಬೇಕು.

ರಂಗಣ್ಣ: (ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ) ನೀವು ಏನು ಹೇಳಿದಿರಿ?

ಪಂಡಿತ್: (ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಾ) ಹಾ ಇವನು ಕೋತಿ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಈ ಮೊದಲು ನೀವು ದೇವರ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಿರಿ.

ಪಂಡಿತ್: (ನಗುತ್ತಾ) ಹಾ! ಇವನು ದೇವರೇ? ನೀವೇಕೆ ಇವನನ್ನು ಕೇಳಬಾರದು?

ರಂಗಣ್ಣ: (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ಪಂಡಿತರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸತ್ಯವೇ ಕೃಷ್ಣ?

ಗೊಂಬೆ: ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಅಪ್ಪ.

ರಂಗಣ್ಣ: ನೀನು ದೇವರಲ್ಲವೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮಾ, ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ದೇವರ ಬಗ್ಗೆ ಏಕೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಯಾರು ಈ ದೇವರು?

ರಂಗಣ್ಣ: ಹಾಗಾದರೆ, ವಿಷ್ಣುವಿನ ಎಂಟನೇ ಅವತಾರವಾದ ಕೃಷ್ಣನ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ ಏನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೇ?

ಗೊಂಬೆ: (ಅಳುವುದು) ಇಲ್ಲ! ಇಲ್ಲ! ಇಲ್ಲ! ಇಲ್ಲ!

ರಂಗಣ್ಣ: ಆದರೆ ಇದು ಪವಾಡ! (ಸಾವಿತ್ರಿ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ) ಏನಾಯಿತು ಸಾವಿತ್ರಿ. ನಾವು ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ?

ಪಂಡಿತ್: ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೀರೆಂದು ನಾನು ನಿಮಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಏನೋ ಆಗುತ್ತದೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೀರಿ.

ರಂಗಣ್ಣ: (ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಾ) ಇಲ್ಲ. ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ನಂಬಬೇಕು. ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆಯೆಲ್ಲವೂ ಮೇಲಿನ ಮಾತೃ ದೇವತೆಯ ಮೇಲೆ.

ಪಂಡಿತ್: ನಿಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆ ಶುದ್ಧವಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನವಿದೆ, ಭಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಆದರೆ ನೀವು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ ಅಶುದ್ಧವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಾ?

ಪಂಡಿತ್: ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರುವುದು ನಿಜವಾದ ಪವಾಡವಲ್ಲ, ರಂಗಣ್ಣ. ಇದು ಬೀದಿ ಜಾದೂಗಾರನ ಚೀಲದಿಂದ ಬಂದ ದಾರದ ಚಮತ್ಕಾರ ಆಗಿದೆ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಹಾಗಾದರೆ ಈಗ ನಾನು ಏನು ಮಾಡಲಿ?

ಪಂಡಿತ್: ನಾನು ನೀವಾಗಿದ್ದರೆ, ಗೊಂಬೆ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಅದನ್ನೇ ನೀವು ಮೊದಲು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದೀರಿ, ಅಲ್ಲವೇ? ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ರಕ್ತಸಿಕ್ತ ಕೈಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ನೀವು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದೀರಾ?

ಪಂಡಿತ್: ಹೌದು! ಅದನ್ನು ಹೇಳಲು ನನಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ನಾನು ಅದನ್ನು ಮಾನವಕುಲದ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಸ್ವಾರ್ಥದ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಮಾಡಿದಿರಿ.

ಪಂಡಿತ್: ನಿಮ್ಮ ಪಾಪಗಳಿಗಾಗಿ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ನಿಂದಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಮಹಿಳೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ನಿಮಗೆ ಯಾಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ? ಅದು ಹೇಗೆ ತನ್ನ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿಸಿತು?

ಪಂಡಿತ್: ನಾನು ಅದರ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು ಕೊಂದಿದ್ದೇನೆ. ಉಳಿದವು ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು. ನಿಮ್ಮ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ಅಶುದ್ಧ ನಂಬಿಕೆಗೆ ದೇವರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಿನ್ನ ಪತಿ ದುರ್ಬಲ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಈ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಮಗುವಾಗಿ ಪಡೆಯುವ ಸ್ವಾರ್ಥ ಕನಸುಗಳನ್ನು ನೀವು ಹೊಂದಿದ್ದೀರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮಗು ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವಲ್ಲ.

ರಂಗಣ್ಣ: (ಗೊಂದಲ) ಅದು ನಿಜವೇ ಸಾವಿತ್ರಿ? ಪಂಡಿತರು ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿರುಚುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ದಯವಿಟ್ಟು ಹೇಳು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಈ ಪಂಡಿತರ ಬಲೆಗೆ ಬೀಳಬೇಡಿ. ಕೃಷ್ಣನು ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ, ಇದರಿಂದ ಅವನು ಇನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಆಳ್ವಿಕೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಪಂಡಿತ್: ಶಿವ! ಶಿವ! ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗಿ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಅಗ್ಗದ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಡಬಹುದು.

ರಂಗಣ್ಣ: ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಸಾವಿತ್ರಿ. ಇಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆಗಳ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ನಿಯಂತ್ರಣವಿಲ್ಲ. ಬನ್ನಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ.

(ಸಾವಿತ್ರಿ ಮತ್ತು ರಂಗಣ್ಣ ವೇದಿಕೆಯ ಮುಂಭಾಗಕ್ಕೆ ನಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಸಾವಿತ್ರಿ ತನ್ನ ಎದೆಗೆ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಪಂಡಿತ ದೇವಾಲಯದ ಒಳಗೆ ಓಡುತ್ತಾನೆ. ಸಾವಿತ್ರಿ ಮತ್ತು ರಂಗಣ್ಣ ನಿಧಾನಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ)

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮಾ, ಅಪ್ಪ ಯಾಕೆ ತುಂಬಾ ದುಃಖಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಈಗ ಅವರಿಗೆ ಏನು ತೊಂದರೆ?

ರಂಗಣ್ಣ: (ಸಾವಿತ್ರಿ ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ನನ್ನ ಅಶುದ್ಧ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಧ್ವನಿ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆನು. ನನ್ನ ಮಗು ಎಂದಿಗೂ ಇತರ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಓಡಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇವನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಆಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇವನು ಎಂದಿಗೂ ಹಸುಗಳ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾವು ದುರ್ಬಲರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಧನ್ಯವಾದಗಳು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಅದು ನಿಜವಲ್ಲ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಇಲ್ಲ ಸಾವಿತ್ರಿ. ಇದು ನನ್ನ ತಪ್ಪು.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನಮ್ಮ ಮೌನವನ್ನು ಮುರಿಯಲು ಧ್ವನಿ ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು.

ರಂಗಣ್ಣ: ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಡ ಸಾವಿತ್ರಿ. ಇವನ ಧ್ವನಿಯು ನನ್ನ ಜೀವನದುದ್ದಕ್ಕೂ ನನ್ನನ್ನು ಕಣಕುತ್ತದೆ. ಇವರನಿಗೆ ನಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಿನಗೆ ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಇಲ್ಲ, ಅಪ್ಪ! ನೋಡಿ, ಆ ಮಗುವಿನ ಕೃಷ್ಣನಂತೆ ನಾನು ಎಂದಿಗೂ ಒಂದು ಯಾನನ್ನೂ ಕಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ!

ರಂಗಣ್ಣ: ನಮ್ಮ ಮಗ ಇನ್ನೂ ಅಂಗವಿಕಲ ಸಾವಿತ್ರಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ದುರ್ಬಲತೆಯನ್ನು ಕಣಕುತ್ತಾನೆ. ಅವನನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ದೂರವಿಡು. ನಾನು ಅವನನ್ನು ಈ ರೀತಿ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

(ಅವನು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಎಸೆಯುತ್ತಾನೆ. ಸಾವಿತ್ರಿ ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ತೋಳುಗಳಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡಳು)

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನೀವು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ಅವನು ನಮ್ಮ ಮಗು. ಅವನು ನಮ್ಮ ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ಬಂದನು. ಈಗ ನೀವು ಅವನನ್ನು ಹೀಗೆ ದೂಷಿಸಬಹುದೇ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಇಲ್ಲ, ಸಾವಿತ್ರಿ. ಅವನು ನಮ್ಮ ಮಗು ಅಲ್ಲ. ಅವನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ನಂತರ ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಸಂಭವಿಸಿವೆ. ಅವನಿಂದ ಮೋಸಹೋಗಬೇಡ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನೀವು ಅವನನ್ನು ಅನುಮಾನಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಕೆಟ್ಟ ಸಂಗತಿಗಳು ಸಂಭವಿಸಿದೆ. ನೀವು ಅವನನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಂಬಿದ್ದರೆ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದೆವು.

ರಂಗಣ್ಣ: ನೀನು ಈ ದೈತ್ಯನನ್ನು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಡ. ಅವನು ದುಷ್ಟ ಸಾವಿತ್ರಿ!

(ರಂಗಣ್ಣ ಸಾವಿತ್ರಿಯಿಂದ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ)

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ) ಕೃಷ್ಣ! ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗು, ಎದ್ದೇಳು. ಮತ್ತು ಇವರು ನಿನ್ನನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುವ ಮೊದಲು ಹಾರಿಹೋಗು. (ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಅಲುಗಾಡುತ್ತಾಳೆ, ಹುಚ್ಚಿಯಂತೆ ಒಂದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷ ಮತ್ತು ದುಃಖ ಎರಡನ್ನೂ ತೋರಿಸುತ್ತಾಳೆ) ನೀವು ಸಂತೋಷವಾಯಿತೇ? ನನ್ನ ಮಗು ಈಗ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀವು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಅವರ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಮೌನಗೊಳಿಸಿದ್ದೀರಿ.

(ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟುವ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಬರುತ್ತವೆ. ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರು ವೇದಿಕೆಗೆ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಬರುತ್ತಾರೆ)

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಯಾನೂ ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ, ರಂಗಣ್ಣ?

ರಂಗಣ್ಣ: ಏನು?

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಪವಾಡಗಳು, ರಂಗಣ್ಣ! ಅವೆಲ್ಲ ಪಟ್ಟಣದಾದ್ಯಂತ ಇವೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಿನ ಚಮತ್ಕಾರ ಸಾವಿತ್ರಿ ಅಕ್ಕಾ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಯಾವ ಪವಾಡಗಳು, ಚೆನ್ನಪ್ಪ.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಅದ್ಭುತಗಳು ಮತ್ತು ಪವಾಡಗಳು ಏನಾದರೂ ಸಂಭವಿಸಿದೆಯೇ?

ರಂಗಣ್ಣ: ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಅದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ! ನಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ಅದಕ್ಕೂ ಏನು ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ರಂಗಣ್ಣ, ಅವನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಆ ವಿಚಿತ್ರ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಆಗತೊಡಗಿದವು.

ರಂಗಣ್ಣ: ನಮ್ಮ ಮಗು ದೇವರಲ್ಲ, ಚೆನ್ನಪ್ಪ ಅವನು ದೆವ್ವ!

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಏನು? ಅವನು ದೆವ್ವವೇ ?!

ರಂಗಣ್ಣ: ಹೌದು.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ರಂಗಣ್ಣ, ನೀವು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ನಿಮಗೆ ಏನಾಗಿದೆ? ಪುರಾವೆಗಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಪಂಡಿತನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ನೀವು ಬಯಸಿದ್ದೀರಿ.

ರಂಗಣ್ಣ: ಪಂಡಿತರು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ವಿಷಪೂರಿತಗೊಳಿಸಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಖಾತ್ರಿಯಾಯಿತು.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಇಲ್ಲ, ರಂಗಣ್ಣ, ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಬೇಡ. ದೈವಿಕ ಪವಾಡದಿಂದ ಈ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿ ಆತನಿಂದ ಆಶೀರ್ವದಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಡಿ, ಸಾವಿತ್ರಿ ಅಕ್ಕಾ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನೀವು ಮಗುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅವನು ಈಗ ನಿಮ್ಮವನು.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: (ಉತ್ಸಾಹ ಮತ್ತು ಉಲ್ಲಾಸ) ಏನು ! ನೀವು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಇಲ್ಲ. ಅವನು ನಿಮ್ಮವನು. ಅವನು ಈಗ ಕೇವಲ ಗೊಂಬೆ ಅಷ್ಟೆ.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ನೀವು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಈ ಮೌನದ ಗೊಂಬೆ ನಿಮ್ಮದಾಗಿದೆ. ಅವನನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: ಹಾಗಾದರೆ, ನಾವು ಅವನನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಬಹುದೇ? ನಾವು ಅವನನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಬಹುದೇ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನೀವು ಬಯಸಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ನಿಮ್ಮ ಮಗುವನ್ನು ನಾವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಅವನು ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಮೃದುವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ) ನೀವು ಇದನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಾ? ನೀವು ಅವನ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿಸುವಿರಾ?

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: ಹೌದು. ಪ್ರತಿದಿನ ನಾವು ಅವನಿಗೆ ಸಾವಿತ್ರಿಯ ಮಗನಾದ ಕೃಷ್ಣನಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಇಲ್ಲ, ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ದಯವಿಟ್ಟು! ನನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ನೀವು ನನಗಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಚೆನ್ನಪ್ಪ: ಸಾವಿತ್ರಿ ಅಕ್ಕಾ. ನೀವು ಎಂದಿಗೂ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಸರಿ, ನನ್ನ ಗಂಡ ಮತ್ತೆ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಯಿಸುವ ಮೊದಲು ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ.

(ಸಾವಿತ್ರಿ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಹಸ್ತಾಂತರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವರು ಅವನನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವನನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ)

ಗೊಂಬೆ: (ಗೊಂಬೆ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ) ಅಮ್ಮಾ! ನಾನು ಎಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇನೆ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: (ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿ) ಮಗ, ನಿನಗೆ ಧ್ವನಿ ಮತ್ತೆ ಬಂದಿತೇ?

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮ, ನನಗೆ ಏನಾಗಿತ್ತು?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೋಗು. ಚೆನ್ನಪ್ಪ ಮತ್ತು ಚೆನ್ನಮ್ಮ ನಿನ್ನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: ಹೌದು. ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ನೀನು ಬಯಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ, ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತರುತ್ತೇವೆ.

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮಾ ನೀವು ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಹೌದು. ನೀನು ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಇರುತ್ತೀಯಾ? (ಅವಳ ತನ್ನ ಹೃದಯ ಭಾಗವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ) ಇಲ್ಲಿಯೇ. ಈಗಲೇ ಹೋಗು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಬೇಡ.

ಗೊಂಬೆ: ಅಮ್ಮ ಪಂಡಿತರು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ?

ಸಾವಿತ್ರಿ: ಇಲ್ಲ. ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಅಪಾಯದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ಅವನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವಿರಿ, ಅಲ್ಲವೇ?

ಚೆನ್ನಮ್ಮ: ಹೌದು, ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಕೃಷ್ಣ. ನಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ರಾಕ್ಷಸರು ಮತ್ತು ದೇವರುಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಸಾವಿತ್ರಿ: ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗನೆ, ನೀನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಂತೋಷವಾಗಿರು.

(ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರು ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಒಯ್ಯುತ್ತಾ ವೇದಿಕೆಯಿಂದ ನಿರ್ಗಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಾವಿತ್ರಿ ಮತ್ತು ರಂಗಣ್ಣ ಪರಸ್ಪರ ಗೋಡೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಕುಳಿತಾಗ, ಹೊರಗಿನಿಂದ ಪುನರಾವರ್ತಿತ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ, ಅದು ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಸುಕಾಗುತ್ತದೆ)

ಕೋರನ್: ಜೈ ಜೈ ಕೃಷ್ಣ, ರಾಧೆ ಕೃಷ್ಣ. ಜೈ ಜೈ ಕೃಷ್ಣ, ರಾಧೆ ಕೃಷ್ಣ.....

* * * * *